

THOMAS OLDE HEUVELT

OM NOOIT TE VERGETEN

'Briljant en volstrekt origineel.'
Stephen King over *HEX*

Je weet hoe dit verhaal gaat

In oktober 2016 was ik ter promotie van mijn boek *HEX guest of honor* op een genreconventie in Rijeka, Kroatië. Het eerste wat mij opviel is hoe levendig en bruisend de conventie-scene in Kroatië is. Er waren honderden bezoekers, voor het overgrote deel tieners en studenten. Misschien een handjevol uitschieters in de dertig. Als je weet dat de gemiddelde leeftijd op genreconventies in de vs of Engeland op z'n minst 50+ is, kun je je mijn verrassing voorstellen. Het was een verademing om een keer niet de jongste te zijn.

Het tweede wat me opviel is hoe gepassioneerd iedereen bezig was met de inhoud van ons mooie vak. Iedereen vertelde verhalen. Las boeken. Bediscussieerde tv-series, nieuwe romans, klassiekers. Een groepje studenten-vrijwilligers, allemaal schrijvers in spe, gidste me rond door het land, en waar we ook gingen, iedere plek kende zijn eigen verhalen en zijn eigen mythologie. En de studenten kenden die verhalen. Ze ademden die verhalen, die zaten in hun bloed. Niemand was bezig met carrière maken, alleen maar met hun passie voor een mooi verhaal. Ik heb zelden iets meegemaakt wat meer inspireerde.

Een van de verhalen werd me verteld op weg naar Istrië, toen

we door de tunnel onder de berg Učka reden. Een *urban legend*; je weet hoe zulke verhalen gaan. Ik ben een junkie wat betreft griezelverhalen en werd onmiddellijk geprikkeld. Ik dacht hardop: wat nou als... en dit verhaal was geboren. De studenten in die auto – een Toyota Prius – waren mijn eerste toehoorders. Nu vertel ik het aan jou.

Je weet hoe dit verhaal gaat

Je weet hoe dit verhaal gaat. Je pikt 's nachts een lifter op langs een landweg. Een jonge vrouw. Het is altijd een vrouw. De vrouw, ze is bleek in het maanlicht en praat niet veel. Iets in haar maakt dat het je aan moet ontbreken avances te maken, al ben jij single en is zij knap. In plaats daarvan vraag je of het wel goed met haar gaat.

‘Nee,’ zegt ze. ‘Het spijt me vreselijk, maar het gaat helemaal niet goed met me. Er gaat iets heel ergs gebeuren. Iets afschuwelijks.’

Je vraagt wat er gaat gebeuren en ze zegt dat ze het koud heeft. Zo koud. Er loopt een druppel bloed uit haar neus.

Toegegeven, op dit punt vraag je je af waarom je zo stom bent geweest midden in de nacht een lifter op te pikken. Iedereen weet dat dat verkeerd zal aflopen voor ten minste een van beide partijen. Een abortus. Een vechtscheiding. Een lijkschouwing. Maar zo'n zak wil je niet zijn. Deze vrouw, ze is op zoek naar hulp en wie ze tegenkwam was jij.

Je wurmt je uit je jas, gentleman die je bent. Je biedt 'm haar aan. Als ze de jas heeft aangetrokken drukt ze even onverwacht als vluchtig een kus op je wang. Je voelt hoe koud haar lippen zijn.

Als je opnieuw kijkt, is ze verdwenen.

Je weet hoe dit verhaal gaat.

De volgende dag krijg je een vreemd telefoontje. Je jas is gevonden. De man aan de andere kant van de lijn zegt dat-ie je heeft kunnen traceren via de lidmaatschapskaart van de sport-school. Die zat in je binnenzak. En jij opgelucht dat je niet gek

bent. Jij opgelucht dat 't alleen een black-out was en je je gewoon niet meer kunt herinneren waar of wanneer de vrouw met de bloedneus is uitgestapt. 'We moeten 'm allebei zijn vergeten,' zeg je, nadat je hebt verteld wat er is gebeurd. 'Die jas. Ze had 'm echt niet hoeven achterlaten voor me. Sommige mensen zijn goed in hun hart.'

Het is lang stil aan de andere kant van de lijn. Dan hoor je die vent zeggen: 'Sommige mensen zijn gitzwart.' De man aan de telefoon is toezichthouder op een begraafplaats. Niet ver van waar je die nacht hebt gereden. Dit is al de derde keer dat hij daar een jas vindt, zegt-ie. Een maand geleden was het een sjaal.

En altijd liggen ze op het graf van de jonge vrouw die een jaar daarvoor naakt werd gevonden in een greppel langs de weg. Ingestapt bij iemand met een zwart hart.

Dit verhaal is tig keer verteld. De details verschillen, maar het komt altijd op hetzelfde neer: een nachtelijke lifter verdwijnt op onverklaarbare wijze uit een rijdend voertuig. Vaak met een afgenomen kledingstuk dat later wordt teruggevonden, gedrapeerd over een grafsteen. In andere versies belooft de lifter je zeven jaar ongeluk voor ze verdwijnt. Kijk maar op Wikipedia. Urban legends, asfaltsprookjes, ze zijn altijd en overal hetzelfde.

Ik geloof niet in urban legends en al helemaal niet in spookverhalen. Daarom heb ik ook zo lang gearzeld het mijne te vertellen. Nou ja, eigenlijk, ik heb geprobeerd het te vergeten. Maar het lukt niet. Als ik 's nachts wakker word, snijdt de herinnering nog steeds zo scherp als een scheermes. En elke keer dat ik het me herinner, lijkt het erger, meer sinister. Dan lig ik klaarwaker en lijk ik me niet te kunnen bewegen. Soms neem ik me voor dat ik er de volgende ochtend niet meer aan zal denken. Maar de nachten zijn stil en duren lang.

Gisteravond is alles veranderd. Toen was er ineens dat bericht op NewsOnline en kon ik er niet langer omheen. Iemand had het op Reddit gedeeld, anders had ik het waarschijnlijk niet eens gezien.

Daarom vertel ik het nu. En ik vertel het als een waarschuwing. Zoals alle urban legends als waarschuwing gelden.

Ik heb geen recht van spreken over het oppikken van lifters, want ik ben geen chauffeur. Ik heb geen rijbewijs. Maar waar je ook bent, stap bij niemand in na middernacht.

Vermijd tunnels.

En pas op voor de Lange Vrouw.

Er zat geen goed verhaal achter waarom ik die nacht een lift nam. Niets wat de gebeurtenissen een poëtische rechtvaardiging kan geven. Ik was uitgegaan in de stad, had te veel gedronken en had mijn rit naar huis gemist omdat ik mijn oog had laten vallen op een leuk meisje. Een hete chick, gebiedt de eerlijkheid te zeggen, maar ik wil niet oppervlakkig overkomen.

Ik kom uit Kroatië en de bewuste stad was Opatija, een omhooggevallen badplaats aan de Adriatische Zee. Dit speelde zich af op een zaterdagavond afgelopen maart, ruim twee maanden voor het toeristenfuckfest. De pubs en nachtclubs waren nog van ons. Alle meisjes leken die avond mooi in het schemerige licht, met volmaakte gezichten, maar mijn projectje had iets onregelmatigs. Een weemoedigheid in haar uitdrukking die haar een imperfecte maar aantrekkelijke schoonheid verleende.

Dit meisje, ik kwam erachter dat ze Tamara heette (klemtoon op de eerste lettergreep, in het Kroatisch) en uit een van de dorpen in de heuvels kwam. De hele avond cirkelde ik om haar heen en probeerde ik haar blik te vangen. Haar kalme zelfverzekerdheid en de lichte spot om haar mondhoeken gaven haar

meer macht dan geld of intelligentie of wat dan ook. Daarmee degradeerde ze me tot een schooljongen. Terwijl de Ožusko mij naar het hoofd steeg dronk zij Biska, schijnbaar zonder dronken te worden. Ik stelde me voor hoe ze naar alcohol en maretak zou smaken als je haar zou zoenen. Dat, en de navelpiercing toen ze danste en de rand van haar shirt omhoog werd getrokken, en ik was een miljoen fonkelingen die explodeerden in mijn buik.

Nee, da's melodramatisch. Maar tegen de tijd dat mijn kameeraad aanstalten maakte te vertrekken, nam ik de welberekende gok dat ik die nacht niet in mijn eigen bed zou slapen. Mijn gezicht een en al Romeo-slaapkamerbluf, liet ik de mogelijkheid om mee terug te rijden opzettelijk voorbijgaan.

Je raadt het al: ik liep een blauwtje. In het gele natriumlicht van de straatlantaarns voor de pub ging ze op haar tenen staan en gaf me een kus op mijn wang. Dus ik wilde mijn armen om haar heen slaan en mijn lichaam tegen het hare drukken. Maar voordat ik dat kon doen, maakte ze zich los en zette ze met twee vingers de capuchon van haar felrode jas op. 'Ik heb een erg leuke avond met je gehad,' zei ze, en ik zag opnieuw die flauwe spot om haar lippen. 'Ik app je nog wel eens.'

Ze draaide zich om en liep weg. Met haar jas die als een mantel om haar benen wapperde vond ik dat ze leek op Roodkapje. En ik, daar stond ik dan. Keek 'r na. Zo verbouwereerd dat ik pas bedacht dat ze me niet naar mijn nummer had gevraagd toen ze was verdwenen. Pas op voor de boze wolf, Roodkapje. Hij raast en hij blaast en had me helemaal tuk.

Glimlachend liep ik bergopwaarts het centrum uit. Ik wist niet waarheen ik ging. Geld voor een hostel had ik niet. Ik was blij met de frisse lucht, maar na een tijdje werd het bijtend koud, niet fris of tintelend. Mijn handen werden gevoelloos en ik stak ze in mijn zakken. Ik keek hoe mijn adem in wolkjes opsteeg. Mijn adem, die op dit moment *a little bit of soul* in Tamara's longen had kunnen blazen. In mijn beschonken toestand zou ik

in staat zijn geweest helemaal naar huis te lopen, tenminste, tot ik diep in de nacht langs een eenzame weg voldoende zou zijn ontvonden om te beseffen dat ik een probleem had. Dan zat ik in de val. Ik was er niet op gekleed, zou lijden onder de gevolgen. Ernstig hypothermische gevolgen. Longontsteking. Paradoxaal uitkleden. Zou dat niet even ironisch zijn. *Anyway*, ik zou pas tegen zonsopkomst in Istrië aankomen. Voor mij wachtte de lange autotunnel onder de berg Učka.

Ik begon spijt te krijgen dat ik zo ver uit het centrum was gelopen. Het was stil hier. Stiller dan verwacht. Een beetje ontluis-terend. Dus toen ik eenmaal een auto hoorde, stak ik mijn duim omhoog. Het was een opwelling. Het is een universeel gebaar en ik had het nog nooit gebruikt, en het verbaasde me een beetje dat het meteen werkte. De auto stopte. Ik was dronken genoeg om niet te aarzelen toen ik instapte.

De bestuurder, die gast, bleek een student uit Jušići die net als ik was uitgegaan in de stad. Hij floot toen ik zei waarheen ik ging en bracht me naar de Euro Petrol bij de oprit van de A8. 'Hier moet het niet moeilijk voor je zijn om een lift te krijgen,' zei hij. 'Een lift onder de Učka door.'

Ik bedankte hem en stak mijn hand op toen hij wegreed. Ik vroeg me af of hij net als ik op iets groters had gehoopt voor die nacht.

Het benzinstation was gesloten. Ik liep de oprit naar het viaduct op en bleef op de middenberm staan. Er waren stoplichten. Hier, goed zichtbaar in het gele schijnsel van een lantaarnpaal, had ik de meeste kans. Volgens mijn telefoon was het inmiddels na enen. Op de A8 flitsten zo nu en dan auto's voorbij die mijn schaduw voortduwden in kwartcirkels, als een op hol geslagen secundewijzer. De tijd vliegt als het je niet lukt een lift te krijgen, hè? Naarmate meer tijd verstreek werden het er steeds minder en werden de tussenpozen steeds groter. Soms kwam er minutenlang niemand. Dan luisterde ik naar de wind of zocht ik in de

verte naar koplampen. Op de oprit had ik nog geen levende ziel gezien.

Wat voelde als een onnatuurlijk lange tijd was ik alleen. Mijn ademhaling klonk extra luid omdat het zo stil was. Ik voelde me misplaatst op deze plek. Ik hoorde er niet thuis. Als een gloednieuwe schommel op het erf van een afgebrande boerderij. Het had iets totaal griezeligs om hier te zijn. Ik husselde mijn handen in mijn jaszakken, draafde een rondje over de middenberm, slaagde er niet in om warm te blijven. Ook niet om dat gevoel van onbehagen kwijt te raken. Plotseling begreep ik hoe dat kwam: ik was hier helemaal niet alleen. Er was iemand in de buurt. Aan de overkant van de autoweg, net buiten de lichtcirkel van de lantaarnpaal. Het was een vreselijk gevoel. Zoiets was me nooit overkomen. Zoiets irrationeels. Een paar tellen voelde het alsof er iemand in de rotsachtige berm stond. Heel dichtbij. Naar me kijkend. Het was heel echt en heel beangstigend. Mijn hart bonkte. Ik zweette heel erg, ondanks de kou. Gewoonlijk zweet ik niet op die manier.

Het geluid van een auto wekte me uit mijn verdoving. De wagen kwam de oprit opgereden, verblindde me met zijn koplampen en hier stond ik dan, vergetend mijn duim omhoog te steken. Sukkel. De auto rolde aan me voorbij en bleef stilstaan op de strook naar Istrië. Het stoplicht sprong automatisch op groen. Pas toen het raampje omlaagrolde en een hand me traag wenkte, begreep ik dat de bestuurder op mij wachtte.

Vlug liep ik om de achterkant van de auto heen. Een Toyota Prius, in Blue Crush Metallic. Nummerbord uit Rijeka. Ik weet niet waarom er toen niet al alarmbellen rinkelden. Dat had natuurlijk moeten gebeuren, vanwege het verhaal dat vorig jaar in het nieuws was opgeblazen. Vanwege die foto, die iedereen had gezien. Misschien was het omdat in het gele lantaarnlicht dat soort helderblauw er heel anders uitziet. Geel licht heeft iets zielelijks. Herken je dat? Het kan een kleur lekprikken. Het laat het

leven eruit lopen zodat er een ondefinieerbare, maar bovenal ongezonde teint ontstaat. Ook de wenkende hand die ik had gezien was in dat licht ondefinieerbaar geweest. Ongezond. Te laat besepte ik dat dat wenken van alles had kunnen betekenen. *Wees welkom, ik breng je waar je naartoe moet.* Maar ook: *Ik zie je nu. Je zult nooit meer helemaal ongezien zijn, zelfs als ik er niet ben.*

Ik opende het portier en zei: 'Dank je wel, ik dacht dat ik nooit een lift zou krijgen.'

Het duurde maar een paar tellen eer ik me had gebukt om in de auto te stappen, maar in die paar tellen zag ik een beeld dat ik me op een of andere manier nog levendig herinner. Er zat een vrouw achter het stuur. Die vrouw, ik kon haar hoofd niet zien. Dat bevond zich onder de hemel van de Prius. Ik zag alles beneden haar hoofd. Bleke handen roerloos op een zwartleren stuur. Een mantel zo dik dat haar lichaam in de plooien ervan verdween. Ik weet niet waarom dit beeld me zo is bijgebleven. Het had iets volkomen gewoons, en toch leek het op allerlei manieren verkeerd.

Misschien was het omdat ik me zo weinig van haar gezichtskenmerken kan herinneren. Eigenlijk bijna niets. Ik heb vaak geprobeerd me voor de geest te halen hoe de vrouw er precies uitzag. Of ze oud of jong was. Het gekke is dat ik die vragen niet kan beantwoorden. Gek omdat ik me het volgende ogenblik op de passagiersplek liet vallen en mijn chauffeur kon zien. Het enige wat ik nog met zekerheid weet is dat ze er futloos en somber uitzag, met haar adem die om haar heen omhoogzweefde. Het was in de auto even koud als buiten. De verwarming stond niet aan. Dat viel meteen op.

Ze keek even vlug naar me. Gaf geen hand. Ik wilde haar de mijne toesteken, maar veranderde van gedachten. Wat is de gewoonte als iemand je een lift aanbiedt? Bestaat er zoiets als lifters-etiquette? Om niet onbeleefd te zijn, zei ik nog eens: 'Echt, bedankt. Ik waardeer het ontzettend dat u bent gestopt.'

'Ik hou er niet van om 's nachts alleen te rijden,' zei mijn

chauffeur. De stilte die ze liet vallen was te lang. Zo lang, dat ik me verplicht voelde hem in te vullen. Maar toen voegde ze er ineens aan toe, alsof het haar zojuist te binnen schoot: 'Vooral niet als het regent.'

'Nou ja, het regent tenminste niet,' zei ik. Dat was stom om te zeggen. Dat wist ik, maar ik was met stomheid geslagen. 'Er zijn ook geen lantaarns, hogerop langs de weg. Het moet daar erg donker zijn.'

'Ja, erg donker. Ik kan de regen horen voor hij valt.'

Het stoplicht was weer op rood gesprongen. We wachtten op niemand.

'Het is een gehoorandoening. Ik hoor gezoem in mijn oren. In het begin dacht ik dat het door oorsmeer kwam, maar dat is niet zo. Het is alsof het continu regent, achter in mijn hoofd. Het is niet leuk. Het is helemaal niet leuk.'

'Wat naar,' zei ik. En, na een tijdje, omdat ik niet wist wat ik anders moest zeggen: 'Dan is alleen rijden inderdaad niet fijn.'

'Ik rij elke nacht alleen. Ik was op weg naar Udur. Waar moet je naartoe?'

'Ik? Naar Vranja.'

Dat kwam er direct uit. Ik had er geen controle over gehad. Vranja lag meteen aan het andere eind van de Učka-autotunnel. Ik wilde niet dat de vrouw wist dat ik helemaal naar Pazin moest, ruim dertig kilometer verder. Dat leek van groot belang. Hoe minder zij van mij wist, hoe beter.

'Vranja. Dat klinkt bekend. Udur is daar wel eens geweest, denk ik. Ik was op weg naar Udur.'

'Cool,' zei ik. Ik probeerde mijn stem luchtig te laten klinken. Ik denk niet dat ik daar helemaal in slaagde. 'Wie is Udur?'

En opnieuw een lange stilte. Ik dacht niet dat de vrouw antwoord zou geven. Toch deed ze dat, toen het stoplicht op groen sprong en ze de Prius de autoweg op stuurde. 'Udur,' zei ze, 'Udur is geen goede man.'

Ik wist niet goed wat ik met die informatie moest. Ik werd er ongemakkelijk van. Ik kon haar vertellen dat het dan misschien geen goed idee was om naar Udur te gaan, als hij zo'n slechte man was. Wat voor naam was dat eigenlijk, Udur? Maar ik deed het niet. Ik voelde me niet in de positie me met haar leven te bemoeien. Bovendien had ze niet gezegd dat hij een slechte man was. Ze zei: Udur is geen goede man. Dat is een wezenlijk verschil.

Ik legde mijn hoofd tegen het raam. Onze snelheid vervaagde wat er buiten was. Het donker at de wereld op. De stoelbekleding, die zat niet lekker, gaf dat drijfzandgevoel dat je erin wegzakte. Ik legde mijn benen anders, maar echt comfortabel wist ik het niet te maken door de kou. In de weerspiegeling zag ik dat de vrouw onbewogen naar de weg voor ons tuurde, bleek in het dashboardlicht. Ik probeerde me te concentreren op het trillen van het glas tegen mijn voorhoofd. Het was hypnotiserend. Een hersenmassage.

Ik zou hier niet moeten zijn. Echt niet.

Links lag diep onder ons de Adriatische Zee. Normaal houd ik van het landschap op het schiereiland. Het water, de bergen, de lucht. Toen ik jonger was zei mijn ma eens dat de zee in de zomer een levende ziel in de lucht blaast en die in de herfst weer naar zich toe lokt, als het lied van een sirene. Alsof de zee wanneer het kouder wordt op zoek gaat naar gezelschap. Ze zei dat je daarom de mist van de hellingen ziet rollen en zich over de baai ziet uitspreiden tot er niets meer onbedekt is. Ze zei dat het landschap je op die manier verhalen vertelt. Maar nu was er niets van dat alles. Alleen een zwarte diepte. Een levenloze duisternis. Misschien was dat het verhaal.

'Goh, de kou maakt u niet veel uit, hè?' zei ik, en ik wreef in mijn handen om mijn woorden kracht bij te zetten.

'Het probleem met Udur is dat hij de dingen uit elkaar laat vallen,' zei de vrouw. Ik vroeg me af of ze bewust negeerde wat

ik had gezegd. ‘Udur had een hond. Een herdershond. Die heeft hij nu niet meer. Als je hem nu zou zien zou je niet denken dat hij ooit een hond heeft gehad.’

We reden snel.

‘Wat is ermee gebeurd?’

‘Op het laatst was-ie heel oud. Eén oog was helemaal wit door de staar. Hij moest worden afgemaakt.’

‘Aww,’ zei ik. ‘Altijd zielig als je een hond moet laten inslapen.’

De vrouw keek niet naar me terwijl ze praatte. ‘Ze zijn handenvol werk en duur om te houden. Zeker herdershonden. Udur is geen hondenman.’

Hondenman, zei ze. Niet hondenmens. Ik zou beter moeten weten, maar ik was nieuwsgierig geworden. ‘Was hij ziek of zo? De hond, bedoel ik.’

‘Udur had toen al de baby. Soms is het moeilijk, weet je, voor al de nachten. De nachten waren het ergst. Soms regende het hele nachten, en dan hoorden we de baby huilen in mijn hoofd. Hoe dan ook, Udur was een paar dagen niet meer bij de hond gaan kijken. Hij lag op het erf, aan een paal aangelijnd. Normaal gooiden we het vlees gewoon over het hek, maar de hond had het al dagen niet aangeraakt. Hij lag dag in dag uit in zijn eigen pis. Dus na een tijdje besloot Udur dat hij een kijkje moest nemen. De hond zag er niet goed uit. Hij zag er helemaal niet goed uit. Keek ons aan met één triest oog, met die penetrante, zoete lucht om ’m heen. Udur zei dat-ie hem zou wassen. Het was een grote hond, een herdershond, maar toch wilde Udur hem optillen. Ik zei nog, dat moet je niet doen. Maar hij deed het toch. Toen Udur hem omdraaide zag hij dat er een gat in zijn buik zat, waarin het krioelde van de larven. Ze zaten overal, op de vlekken in zijn vacht en de natte plekken in zijn vlees en aan de binnenkant van zijn poten. Het zag eruit alsof zijn hele onderlijf was volgepropt met kronkelende rijst. De hond werd levend opgevreten. Van binnenuit. En je zou het nooit hebben geweten als je

niet was gaan kijken. Van veraf leek er niets aan de hand. Maar van dichtbij was het anders. Van dichtbij zijn alle dingen heel anders.'

Die woorden, die vrouw, dat is precies wat ze zei. Ik weet het nog woord voor woord.

'Ik denk dat hij besmet raakte met iets. Begon te rotten. Udur heeft geprobeerd het gat dicht te naaien, maar dat lukte niet. Uiteindelijk heeft hij de hond net zolang met een hamer op zijn kop geslagen tot hij dood was. Om hem uit zijn lijden te verlossen. Rust te geven. Dat was het meest genadig.'

Maar ik vond niets genadigs of rustgevends in het beeld dat de vrouw had geschapen. Bovendien was ze steeds sneller gaan rijden terwijl ze praatte. Ik geloof niet dat ze besepte hoe snel we reden. Het voelde onverantwoord, op de tweebaansweg. Het was te bochtig. Te donker.

Ik keek zijdelings naar de vrouw, wilde haar niet laten merken dat ik naar haar staarde. Ze was lang. Heel lang. Waarom viel me dat nu pas op? Ze leek te lang om gemakkelijk achter het stuur te zitten, maar haar houding was kaarsrecht. Haar lengte had niets sexy's of aantrekkelijks. Het bracht me van mijn stuk.

Ik merkte dat ik weer zweette. Ondanks de kou. Misschien wel door de kou. 'Anders kunt u me er hier ook wel uitlaten, hoor,' hoorde ik mezelf zeggen. Maar mijn stem klonk ver weg. Ik was er niet zeker van of ik de woorden wel echt had uitgesproken.

'Soms zit mijn hoofd vol gezoem,' zei de vrouw. 'Dan houdt het maar niet op. Ik zal er nooit aan wennen. Het zijn net stemmen in de regen. Dat denkt Udur tenminste, maar ik weet dat het geen stemmen zijn. Het zijn wespen.'

Er naderde een auto. Ik probeerde de chauffeur te zien, maar de koplampen verblindden me. Toen hij voorbijflitste, rukte de luchtstroom aan de Prius en schudden we heen en weer.

'Wespen,' herhaalde ze. 'Dat weet ik omdat ik ze heb gezien. Er zit een wesp in het centrum van het heelal die groter is dan

alle anderen. Hij kruipt tussen de sterren en als hij je vindt, steekt hij. Dan raak je verlamd. Je bent wakker, maar je kunt je niet bewegen. Als slaapverlamming, ken je dat? Je voelt hem over je heen kruipen. Soms kruipt hij naar binnen door de gaten in je lichaam, en daar kun je dan niets tegen doen. Het is heel beangstigend. Ik voel hem over de binnenkant van mijn schedel kruipen. Hij legt er zijn eieren. Straks zullen de larven zich ook aan mij voeden.'

Ik wilde eruit. Nu. Het kon me niet schelen dat ik langs de weg zou staan in het donker, alleen, in de middle of fucking nowhere. Desnoods zou ik het hele eind naar de stad teruglopen. Als ik hier maar weg was. Weg van deze vrouw. Er was iets ernstig mis. Ik wilde niet langer naar haar kijken. Maar ik moest wel. Ik kon me niet verroeren. Ik was verlamd.

Haar vingers tastten over het stuur. Gleden eroverheen. Opeens begreep ik dat we al een hele tijd op cruise control hadden gereden. Die vingers. Ze drukten een knopje in. Nog eens. Op het display sprong een nummer omhoog van 102 naar 108 en ik hoorde de motor aantrekken. Maar dat was niet wat me het meest alarmeerde. Er was iets met die vingers. De vingers waarmee ze het knopje had ingedrukt. Ze waren niet langer dan net, maar toch zag het er zo uit. Lang en gebogen. Kil en blauw. Bijna druipend. En ik zag dat er geen nagels aan de uiteinden zaten. Wat was er met haar nagels gebeurd?

Even dacht ik dat ik achter me iets hoorde bewegen. Ik verstarde. Opeens besepte ik dat ik me niet had vergist. Het zat niet in mijn hoofd. Ik hoorde een baby huilen. Bij het horen van dat geluid begon mijn scalp op een afschuwelijke manier over mijn schedel te kruipen. Met een ruk draaide ik me om naar waar het vandaan kwam. Het was moeilijk te zien op de achterbank in het donker, maar achter mijn stoel zag ik de contouren van een kinderzitje. Die merkte ik nu pas op. Erin bewoog iets. Ik kon het niet goed zien.